

CHƯƠNG MƯỜI MỘT: CÂU LẠC BỘ ĐẦU TAY ĐÔI

Sáng chủ nhật, Harry thức dậy, nhận thấy ký túc xá tràn ngập tia nắng rạng rỡ của một ngày chớm đông, và tay nó thì đã mọc đủ xương nhưng vẫn cứng đờ. Nó vội ngồi nhồm dậy để nhìn qua giường của Colin, nhưng chẳng thể thấy gì vì đã có một tấm màn ngăn ở giữa. Thấy Harry đã tỉnh dậy, bà Pomfrey xông vào với cái khay điểm tâm. Kế tới, bà bắt đầu bẻ gập mấy ngón tay rồi đến cánh tay của Harry, xong kéo chúng duỗi ra. Bà nói:

- Đầu vô đó rồi đấy.

Harry lóng ngóng tự múc cháo ăn bằng bàn tay trái. Bà Pomfrey nói:

- Khi nào ăn xong, con có thể ra về.

Harry mặc ngay quần áo vào thật nhanh rồi vội vàng chạy về tháp Gryffindor, háo hức muốn kể cho Hermione và Ron nghe chuyện về Colin và Dobby. Nhưng cả hai đứa kia đều không ở trong ký túc xá. Harry đi loanh quanh tìm kiếm bạn, tự hỏi không biết chúng có thể biến đi đâu, trong lòng có hơi tự ái một chút khi thấy hai đứa tụi nó không có vẻ quan tâm gì đến chuyện xương cốt của nó có mọc lại hay không?

Khi đi ngang qua thư viện thì gặp Percy đang từ trong đó đi ra, trông vẻ mặt hớn hớn hơn lần gặp nhau trước rất nhiều. Percy nói:

- A, chào Harry! Cú bay hôm nay thật là xuất sắc. Đúng là xuất sắc. Nhà Gryffindor nhờ vậy mà dẫn đầu trong cuộc thi đua Cúp Nhà, em kiếm được năm mươi điểm đấy!

Harry hỏi:

- Anh có thấy Ron và Hermione ở đâu không?

Nụ cười của Percy có hơi héo đi, anh nói:

- Anh không thấy. Nhưng anh hy vọng là thằng Ron không chui vô một cái buồng vệ sinh nữ nào khác nữa...

Harry cố cười phụ họa câu nói đùa của Percy. Nó nhìn theo anh cho tới khi khuất tầm mắt, rồi nhắm hướng buồng tắm nữ – lãnh địa của con ma khóc nhè Myrtle – mà bước tới. Harry chịu không đoán ra được tại sao Ron và Hermione lại chui vào chỗ ấy lần nữa, nhưng nó vẫn cứ lên vào đó để tìm tụi kia, sau khi ngó trước dòm sau để yên chí là chung quanh không có bóng dáng thầy Filch hay một Huynh trưởng nào nữa. Vừa mở cánh cửa buồng vệ sinh nữ là Harry nghe thấy tiếng của hai đứa bạn, vọng ra từ một buồng cầu tiêu khóa kỹ.

Harry lập tức chui vào, khép cửa lại ngay, lên tiếng:

- Tôi đây.

Có tiếng loảng xoảng, lèo xèo lẫn với tiếng thở phì phò vang lên từ bên trong buồng cầu tiêu đóng kín. Ồu ồ khóa hiện ra con mắt Hermione tròn tròn nhìn ra ngoài. Cô bé kêu lên:

- Harry! Bạn làm tụi này hết hồn. Vô đây. Tay của bạn ra sao rồi?

- Khỏe.

Harry ép mình lách qua cánh cửa hé mở. Nó thấy trên cái bồn cầu là một cái vạc cũ kỹ, phía dưới đáy vạc vang lên tiếng tanh tách, chứng tỏ hai đứa kia đã nhóm một ngọn lửa nhỏ. Ấy là một trong những ngón nghề đặc biệt của Hermione hóa phép ra được những ngọn lửa xách tay, không thấm nước.

Ron vừa khóa cánh cửa lại vừa cố gắng giải thích cho Harry hiểu một cách khó khăn:

- Tụi này tính đi thăm bồ, nhưng rồi quyết định để thì giờ bắt tay vào bào chế thuốc Đa dịch. Tụi này nghĩ giấu thuốc chỗ này là thích hợp nhất.

Harry vừa bắt đầu kể chuyện Colin thì Hermione cắt ngang:

- Tụi này biết hết rồi – tụi này nghe giáo sư McGonagall nói với giáo sư Flitwick hồi sáng này. Chính vì vậy mà tụi này quyết định là tụi mình nên...

Ron hăm hè tiếp lời:

- ... làm cho thằng Malfoy thú tội càng sớm càng tốt. Mấy bồ biết mình nghĩ gì không? Chính nó, vì tức điên lên sau khi thua trận Quidditch, nó giận cá chém thớt, trúng nhầm thằng nhóc Colin.

Harry vừa nhìn Hermione bứt mớ cỏ chút chút bỏ vô vạc nấu thuốc vừa nói:

- Còn một chuyện nữa. Dobby lại tìm đến tôi vào nửa đêm hôm qua.

Ron và Hermione cùng ngẩng lên nhìn, sửng sốt. Harry kể cho hai đứa nghe tất cả những gì mà Dobby đã nói – hoặc không dám nói với nó. Hermione và Ron há hốc miệng ra mà nghe. Hermione lẩm bẩm:

- Phòng chứa Bí mật đã từng được mở ra trước đây à?

Ron nói với giọng đắc thắng:

- Vậy là rõ rồi: chắc là chính ba của thằng Malfoy, ông Lucius Malfoy, đã mở cửa Phòng chứa Bí mật hồi ông còn đi học ở trường Hogwarts. Còn bây giờ ông biểu thằng quý tử Draco Malfoy của ông làm lại chuyện đó. Quá rõ ràng. Phải chi Dobby nói cho bồ biết quái vật bên trong Phòng chứa Bí mật là con quái gì há? Mình thiệt tình thắc mắc ghê, làm sao lại không ai nhận ra khi nó đang lẩn lút ở quanh trường chứ?

Hermione vừa khều mấy con đĩa dưới đáy vạc vừa nói:

- Không chừng nó biết tàng hình. Hay không chừng nó cải trang – giả làm một bộ giáp sắt chẳng hạn. Hồi đó mình có đọc qua về bọn Ma cà rồng Cắc kè bông...

- Bồ đọc nhiều quá rồi đó, Hermione!

Ron nói, trong lúc tay vẫn trút mấy con ruồi cánh mỏng chết lên trên đám đĩa. Nó vò cái bao rỗng, ngó Harry:

- Vậy là chính Dobby đã ngăn trở, không cho tụi mình lên xe lửa tốc hành Hogwarts vào hôm khai trường hả? Rồi cũng chính nó làm gãy tay bồ?

Nó lắc đầu nói tiếp:

- Bờ biết không, Harry, nếu nó không chịu bỏ cái kiểu cứu bờ đó đi thì thể nào cũng có ngày nó làm cho bờ chết ngắc.

Tin Colin bị hóa đá và đang nằm như chết rồi trong bệnh thất đã nhanh chóng lan ra khắp trường vào sáng thứ hai. Không khí bỗng nhiên bị những nỗi ngờ vực và những chuyện đồn đại làm cho ngột ngạt. Bọn học sinh năm thứ nhất bây giờ chỉ dám đi quanh lâu đài thành từng đám và bíu chặt lấy nhau, như thể chúng sợ nếu đi lẻ một mình thì thể nào cũng bị tấn công.

Ginny, bạn ngồi cùng bàn với Colin trong lớp học Bùa chú, thì sợ đến gần như quẩn trí. Nhưng Harry thấy cái trò mà Fred và George bày ra để chọc cho cô bé vui lên không phải là một trò hay lắm: họ thay phiên nhau núp sau mấy bức tượng, trùm kín đầu bằng áo lông hay áo sơ mi, rồi thỉnh linh nhảy bổ ra hù cô bé. Hai đứa nó chỉ chịu thôi cái trò đó khi Huynh trưởng Percy nổi khùng lên vì tức giận, dọa sẽ viết thư méc má là Ginny đang bị ác mộng.

Trong lúc đó, một phong trào bí mật tràn lan khắp trường: bọn học trò lén lút đổi chác, mua bán những lá bùa hộ mạng, những bữa tối, và các loại bùa phép phòng thân, mà không để cho thầy cô hay biết. Neville mua một củ hành to tướng, màu xanh lá cây, có mùi quí sứ, một mẫu thủy tinh nhọn sắc màu tím, và một cái đuôi con sa giông đã thối rữa. Mấy đứa khác trong nhà Gryffindor bèn bảo cho Neville biết là nó không việc gì phải lo: nó thuộc dòng dõi phù thủy thuần chủng, không có nguy cơ nằm trong “sổ bìu đen” của Người kế vị Slytherin. Nhưng gương mặt tròn mồm mím của Neville vẫn tái mét vì sợ hãi:

- Thì thầy Filch cũng bị tấn công đó thôi! Tại thầy là một Squib, mà ai cũng biết tui thì cũng gần như là Squib vậy. [(Squib: Pháo xì, phù thủy con nhà nòi mà lại không biết làm phép thuật)]

Vào tuần lễ thứ hai của tháng 12, giáo sư McGonagall lại đi một vòng các ký túc xá để ghi danh những học sinh sẽ ở lại trường trong dịp lễ Giáng Sinh. Harry, Ron, và Hermione đều ghi tên. Tụi nó nghe nói Malfoy cũng sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở trường. Điều này khiến chúng càng thêm nghi ngờ và đưa đến quyết định lấy kỳ nghỉ làm thời gian thích hợp nhất để đem món thuốc Đa dịch ra moi một lời thú tội của Malfoy.

Không may là món thuốc ấy chỉ mới đang ở giai đoạn bào chế lừng chừng. Bây giờ tụi nó đang cần sừng của song kỳ mã và da vụn của một con rắn ráo, mà nơi duy nhất để lấy được hai món đó là trong cái kho riêng của thầy Snape. Riêng Harry thì nghĩ là nó thà đương đầu với con quái vật còn hơn là để cho thầy Snape bắt tại trận nó đang ăn trộm trong văn phòng của thầy.

Vào trưa thứ năm có hai tiết Độc dược liền nhau của thầy Snape. Hermione nói dứt khoát:

- Tụi mình phải bày ra một trận nghi binh, đánh lạc hướng chú ý của thầy, để cho một đứa trong đám thừa cơ lẻn vào văn phòng của thầy, chôm mấy thứ tụi mình cần.

Harry và Ron cùng nhìn cô bé một cách lo âu. Hermione tiếp tục bằng giọng nói-huych-toẹt-ra-cho-rời:

- Mình tính mình sẽ là người đi chôm đồ. Hai bạn mà bị bắt quả tang vi phạm nội quy gì nữa thì bị đuổi là cái chắc, còn mình thì hồ sơ hình sự còn sạch bong. Vậy tất cả những gì hai bạn phải làm là gây ra một vụ bùm xum gì đó để giữ chân thầy Snape trong lớp chừng năm phút là được.

Giữa những dãy bàn là hai chục cái vạc đang bốc khói nghi ngút; trên bàn bày nào cân đồng,...

Harry gượng cười yếu ớt. Cố tình gây ra một vụ bùm xum trong lớp học Độc dược của thầy Snape thì có khác gì cầm gậy chọc vô mắt một con rồng đang ngủ.

Lớp học Độc dược ở trong một gian hầm rộng. Bài học hôm thứ năm đó diễn ra bình thường. Giữa những dãy bàn là hai chục cái vạc đang bốc khói nghi ngút; trên bàn bày nào cân đồng, nào các hũ đựng dược liệu. Trong làn khói tỏa mờ mờ, thầy Snape lảng vảng đó đây, phê bình châm chọc những thứ học sinh nhà Gryffindor làm, trong khi bọn Slytherin rúc rích cười khoái chí. Draco Malfoy, học trò cưng của thầy Snape, cứ lập lòe mấy con mắt cá bong bóng ngay mặt Ron và Harry. Hai đứa ráng nhịn, biết là mình mà trả đũa thì thế nào cũng bị cấm túc trước khi kịp phản đối "vậy là bất công!".

Cái dung dịch Sừng tấy của Harry vẫn còn lỏng lết, nhưng nó chẳng bận tâm mấy. Đầu óc nó còn bận bịu những chuyện quan trọng hơn nhiều. Harry đang chờ Hermione ra hiệu hành động, nên chẳng còn tai đâu mà nghe thầy Snape chế nhạo cái món thuốc còn lỏng bồng nước của nó lúc thầy dừng chân bên cái vạc, ngay khi thầy vừa bỏ đi sang bắt nạt Neville, thì Hermione đưa mắt cho Harry, khẽ gật đầu.

Harry nhanh chóng thụp xuống đằng sau cái vạc của mình, rút từ trong túi ra một cái pháo bông bung xòe của anh Fred, dùng cây đũa phép mời cho nó một cái. Viên pháo bắt đầu xẹt lửa kêu xèo xèo. Biết là cơ hội dành cho mình chỉ có vài giây thôi, Harry đứng thẳng người, nhắm hướng, quăng mạnh viên pháo. Viên pháo bay vút một đường cầu vồng, rồi đáp xuống đúng chóc mục tiêu là cái vạc của Goyle.

Thuốc trong vạc của Goyle phát nổ và bắn tung tóe khắp lớp. Bọn học trò rú lên khi những tia dung dịch Sừng tấy bắn trúng vào người. Nguyên cái mặt Malfoy lãnh đủ và mũi nó bắt đầu sưng lên như cái bong bóng; còn Goyle thì đưa hai bàn tay bè ra to bằng cái đĩa, bưng lấy hai con mắt, dò dẫm loang quanh. Thầy Snape cố gắng trấn an và lập tức tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra. Trong cảnh lộn xộn đó, Harry thấy Hermione lặng lẽ lỉnh vào văn phòng của thầy.

... đưa thì vẹo qua một bên vì sức nặng của cánh tay sừng bự như cái chày, đưa thì không thể nói nên lời vì đôi môi vều lên choán gần hết cái mặt...

Tiếng thầy Snape gào:

- IM LẶNG! IM LẶNG!... Trò nào bị vắng trúng thuốc Sừng tấy thì lại đây mà lấy thuốc Xi độc. Ta mà tìm ra tên đầu têu vụ này thì...

Harry cố gắng nhịn cười khi nhìn thấy Malfoy hấp tấp chạy tới trước, cái đầu gục xuống vì sức nặng của cái mũi phồng to bằng một trái dưa hấu nho nhỏ. Cả đến nửa lớp xúm xít quanh bàn thầy Snape, đưa thì vẹo qua một bên vì sức nặng của cánh tay sừng bự như cái

chày, đứa thì không thể nói nên lời vì đôi môi vều lên choán gần hết cái mặt... Và một lát sau, Harry đã thấy Hermione nhẹ nhàng trở vô lớp, váy trước phòng lên.

Skhi mỗi học sinh bị sừng tẩy đã làm xong một ngum thuốc giải độc và những nốt phỏng to nhỏ các cỡ đã xẹp xuống, thầy Snape vét cái vạc của Goyle, hót ra một chút tàn dư đen sì của cái pháo bông. Cả lớp bỗng nhiên lặng như tờ.

Thầy Snape nói rít qua kẽ răng:

- Ta mà tìm được trò nào đã ném viên pháo này, ta cam đoan rằng trò đó sẽ bị đuổi.

Thầy Snape nhìn thẳng vào mặt Harry và nó cố gắng giữ một vẻ mặt mà nó hy vọng là có vẻ bí ẩn. Mười phút sau, nghe tiếng chuông reo, nó mừng húm. Chưa bao giờ nó nghe tiếng chuông kêu hân hoan như vậy.

Khi ba đứa hồi hả chạy đến buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle, Harry nói:

- Tôi dám cá thầy biết thủ phạm chính là tôi.

Hermione thấy mớ nguyên liệu mới lấy được vô cái vạc và khuấy lên một cách nôn nóng. Cô bé hào hứng nói:

- Hai tuần nữa là xong.

Ron trấn an Harry:

- Thầy Snape lấy gì chứng minh bồ là thủ phạm được? Vậy ông đầu có làm được gì bồ đâu nè!

Harry nhìn xuống món thuốc tụi nó bào chế đang sủi bọt, nổi bong bóng:

- Đụng thầy Snape là xui tận mạng.

Một tuần sau, khi Harry, Ron và Hermione đang băng qua tiền sảnh thì thấy một đám đông bu quanh một thông báo, đọc một mẫu giấy da dính trên bảng. Dean và Seamus ra hiệu kêu tụi nó lại, tỏ vẻ hào hứng lắm. Seamus nói:

- Người ta đang thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi! Tối nay có buổi họp mặt đầu tiên! Mình không ngại mấy bài học đấu tay đôi đâu; nhất là vào những ngày này, biết đâu mình sẽ phải cần đến...

Ron nói:

- Cái gì? Bộ mấy bồ tưởng con quái vật của Slytherin biết thách đấu tay đôi à?

Dù vậy Ron cũng chăm chú đọc thông báo, rồi nói với Harry và Hermione:

- Coi bộ cũng hữu ích lắm. Tụi mình tham gia không?

Harry và Hermione đều ủng hộ, thế là lúc 8 giờ tối hôm đó, tụi nó vội vã trở lại Đại Sảnh đường. Mấy dãy bàn dài đã được dọn đi chỗ khác, nhường chỗ cho một cái võ đài vàng đặt dọc một bức tường. Hàng ngàn ngọn nến được thắp sáng lơ lửng bên trên. Trần nhà lại một

lần nữa đen như nhung, và gần như toàn bộ học sinh trong trường đều có mặt, người nào cũng cầm theo cây đũa phép của mình và lộ vẻ hồi hộp.

Hermione nói khi cùng hai người bạn chen lấn trong đám đông:

- Không biết ai sẽ dạy tụi mình đây? Có người nói với mình thầy Flitwick từng là vô địch môn đấu tay đôi hồi thầy còn trẻ – không chừng thầy Flitwick sẽ dạy tụi mình cũng nên.

Harry nói:

- Miễn sao đừng là...

Nhưng câu nói của nó kết thúc ngay bằng một tiếng náo nức: thầy Lockhart đang bước lên võ đài, chói lọi trong chiếc áo chùng màu đỏ mận chín, bên cạnh thầy không ai khác hơn là thầy Snape mặc chiếc áo chùng màu đen thường ngày.

Thầy Lockhart giơ tay vẫy mọi người im lặng và kêu gọi:

- Dồn lại đây nào! Tập hợp lại nào! Mọi người có thấy tôi rõ không? Có nghe tôi rõ không? Hay lắm!

Thầy tăng hăng để bắt đầu:

- Thế này, giáo sư Dumbledore đã cho phép tôi thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi này, để huấn luyện tất cả các trò phòng khi các trò cần tự vệ, như chính tôi đây đã phải chiến đấu tự vệ trong vô số trường hợp – Cứ đọc các sách đã xuất bản của tôi là biết đầy đủ chi tiết về chuyện này.

Nở một nụ cười sáng chói gương mặt, thầy Lockhart nói tiếp:

- Tôi xin giới thiệu người phụ tá cho tôi, giáo sư Snape. Thầy nói với tôi là bản thân thầy có biết một tí chút về môn đấu tay đôi và đã đồng ý trên tinh thần thể thao là giúp tôi làm vài động tác biểu diễn trước khi chúng ta bắt đầu. Thế này, tôi không muốn để các trò trẻ tuổi hăng say này phải lo lắng – Hãy yên tâm là sau khi tôi đấu tay đôi với ông ấy xong, các trò vẫn còn bậc thầy Độc dược của mình, đừng sợ nhé!

Ron thì thầm vào tai Harry:

- Nếu hai người đó tiêu diệt lẫn nhau thì có phải hay hơn không?

Môi trên của thầy Snape cong lên. Harry không hiểu tại sao thầy Lockhart vẫn còn mỉm cười được. Gặp nó, nếu thầy Snape mà cứ nhìn nó kiểu ấy thì chắc nó đã lo liệu hồn mà chạy trốn.

Thầy Lockhart và thầy Snape bước đến đứng đối diện nhau và cúi mình chào. Ít nhất thì thầy Lockhart cũng chào một cách điệu nghệ, hai cánh tay đánh vòng thuần thục. Còn thầy Snape thì chỉ gục gặc đầu một cách cẩu kính. Rồi cả hai giơ cây đũa phép lên như thể giơ kiếm ra trước mặt.

Thầy Lockhart nói với đám học trò đang im re:

- Như các trò thấy đấy, chúng tôi đang giơ cây đũa phép của mình lên ở một tư thế chiến đấu được chấp nhận. Sau khi đếm ba tiếng, chúng tôi sẽ tung ra lời nguyên thứ nhất. Dĩ nhiên là không ai cố ý giết ai cả.

Harry ngó hàm răng nghiêng chặt của thầy Snape:

- Mình không dám đánh cược đâu.

- Một... Hai... Ba...

Cả hai thầy đều vung gậy qua đầu và chĩa vào mặt đối thủ. Thầy Snape hô:

- Expelliarmus. [(Câu này tách ra sẽ là: expel – tống khứ, liar – kẻ nói dối, mus – chuột = Uùm ba la úm ba li, tống đi con chuột dối trá!)]

... một tiếng nổ vang lên ngay dưới chân thầy Lockhart khiến thầy văng bật ra sau rớt khỏi võ đài,...

Một tia sáng chói lòa màu đỏ thẫm lóe lên, một tiếng nổ vang lên ngay dưới chân thầy Lockhart khiến thầy văng bật ra sau, rớt khỏi võ đài, đập vào bức tường, té ạch xuống và nằm lăn quay trên sàn.

Malfoy và mấy đứa nhà Slytherin vỗ tay hoan hô. Hermione bồn chồn nhấp nhồm trên mấy đầu ngón chân, còn mấy ngón tay thì đè trên môi cố ngăn tiếng thét đau đớn:

- Mấy bồ nghĩ thầy có bị gì không?

Harry và Ron cùng nói:

- Kệ ông chứ!

Thầy Lockhart gượng đứng trên đôi chân không được vững vàng lắm. Nón của thầy đã văng mất, và mái tóc dợn sóng thì dựng đứng trên đỉnh đầu thầy. Bước cà nhắc trở lên võ đài, thầy nói:

- Thế đấy, các trò thấy đấy. Đó là phép Giải giới – các trò xem, tôi đã mất cây đũa phép của mình... À, đây rồi, cảm ơn trò Brown... Vâng, thưa giáo sư Snape, biểu diễn phép thuật đó quả là một ý kiến xuất sắc, nhưng mà tôi nói anh đừng phiền, chứ phép thuật của anh lộ liễu quá, tôi mà muốn vô hiệu nó thì dễ ợt. Tuy nhiên, tôi cảm thấy sẽ có tác dụng giáo dục tốt nếu cứ để cho bọn trẻ...

Về mặt thầy Snape đằng đằng sát khí. Có lẽ thầy Lockhart cũng nhận thấy điều ấy, nên thầy vội nói:

- Biểu diễn nhiều đây là đủ rồi! Tôi sẽ xuống với các trò, chia các trò thành từng đôi. Thầy Lockhart ráp Neville với Justin, còn thầy Snape thì đi thẳng đến chỗ Harry và Ron.

Thầy cười nhếch mép:

- Ta nghĩ đã đến lúc tách nhóm thôi. Ron, trò bắt cặp với Finnigan. Còn Harry...

Harry tự động quay sang Hermione. Nhưng thầy Snape vẫn mỉm cười lạnh lùng:

- Ta e không được đâu. Malfoy, lại đây. Để thử xem trò làm được gì với Harry lừng danh. Còn trò, Hermione, trò đấu tay đôi với Bulstrode.

Malfoy khệnh khạng bước tới, miệng cười khinh khỉnh. Bước đằng sau nó là một cô bé bên nhà Slytherin. Cô bé này khiến Harry nhớ đến một bức tranh nó đã xem trong cuốn “Kỳ nghỉ với Phù thủy”, bởi vì “cô bé” bị chàm vạm, cầm bạnh ra vuông vức nặng nề đầy vẻ khiêu khích hung hăng. Hermione nở một nụ cười yếu ớt để chào, nhưng cô bé kia không đáp lại. Thầy Lockhart đã lại bước lên võ đài kêu gọi:

- Hãy đối diện với đấu thủ của mình! Và cúi chào!

Harry và Malfoy hầu như không nghiêng đầu đi một tý nào, mắt không hề rời khỏi đối thủ.

Thầy Lockhart lại hô:

- Đưa phép sẵn sàng! Khi tôi đếm đến ba, các trò hãy tung bùa phép của mình ra mà giải giới đối thủ. Chỉ tước vũ khí của đối thủ mà thôi – Chúng ta không muốn có bất kỳ ai bị tai nạn nào hết – Một... Hai... Ba...

Harry quơ cây đũa phép của nó lên, nhưng Malfoy đã ra tay trước, ngay từ tiếng đếm thứ hai: đòn phép của Malfoy quật Harry mạnh đến nỗi nó cảm giác bị cả một cái chảo nện mạnh trên đầu. Harry loạng choạng suýt ngã, nhưng gượng được và không để mất thêm một giây nào, nó chĩa thẳng cây đũa phép vào mặt Malfoy mà hét:

- Rictusempra. [(Rictus: cái miệng há. Câu thần chú này có thể dịch là: “Hô biến, hô hố, hô hố cười!)]

Giọng thầy Lockhart la to, cảnh cáo, trên đám đầu đen đang đánh nhau xà quần:

- Tôi đã bảo chỉ giải giới thôi mà!

Malfoy khuyu xuống ôm bụng cười ngặt nghẽo. Harry đã đánh Malfoy bằng bùa Cù lét, khiến cho Malfoy không cách nào ngừng cười được. Harry hơi lưỡng lự, cảm thấy lò mờ là đánh tiếp Malfoy đang bò lăn trên sàn thì không có tinh thần thể thao lắm, nhưng đó là cả một sai lầm. Vừa há miệng hơi để thở, Malfoy vừa chĩa cây đũa phép vào đầu gối Harry và đọc:

- Tarantallegra! [(Tarantula: một điệu vũ nhanh của Ý; Allegra: nhịp nhanh. Câu này có nghĩa là: “Lóc cóc mòng mòng, lóc cóc quay vòng vòng!)]

Ngay lập tức, hai chân của Harry bắt đầu nhảy cà giựt cà tưng như điên, không cách nào điều khiển được.

Thầy Lockhart quát inh ỏi:

- Dừng lại! Thôi!

Chẳng xơ múi gì. Thầy Snape đành can thiệp:

- Finite Incantatem! [(“Thâu hồi phép thuật”)]

Sau tiếng hô của thầy Snape, chân Harry thôi nhảy nhót, Malfoy thôi cười, và cả hai đều có thể ngẩng nhìn lên.

Một làn khói mờ đang bao phủ toàn cảnh. Cả Neville và Justin đều nằm lăn quay trên sàn thờ hỗn hển. Ron thì đang đỡ dậy một thằng Seamus mặt mày xám ngoét như tro, xin lỗi rồi rít về cái tai họa mà cây đũa phép te tua của nó gây ra. Nhưng Hermione và Bulstrode vẫn còn múa may. Hermione thì bị cô “Bé Bự” dùng miếng đòn hiểm khóa đầu, đang thút thít khóc vì đau đớn; cả hai cây đũa phép của hai cô bé đều bị bỏ mặc nằm lăn lóc trên sàn. Harry nhảy tới lôi Bé Bự ra khỏi Hermione. Kể cũng khó: Bé Bự to cỡ hơn cả Harry.

Thầy Lockhart nhìn hậu quả của trận đấu tay đôi, nhấp nha ướm lời:

- Nào. Nào... Macmillan, buông ra đi... Coi chừng, trò Fawcett... trò Boot kẹp chặt lại, chút xíu nữa là nó ngừng chảy máu thôi...

Đứng trong đám khói mờ mịt giữa hội trường, thầy Lockhart cố át sự náo động:

- Chắc là tôi phải dạy cho các trò cách thức khóa những lời nguyền không thân thiện thôi!

Thầy Lockhart liếc một cái sang chỗ thầy Snape. Đôi mắt đen của ông này phát ra một tia sáng long lanh, nhưng ông nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Thầy Lockhart đành nói tiếp:

- Chúng ta cần một đôi tình nguyện làm thử – Neville và Finch lại đây – Anh thấy sao, anh...

Thầy Snape gạt đi ngay:

- Không ổn chút nào, giáo sư Lockhart à. Neville thì chỉ với một câu thần chú đơn giản thôi cũng sẽ gây ra một cảnh tan hoang tàn khốc. Còn Finch thì có thể sẽ chỉ còn di thể đủ đựng trong mấy cái hộp quẹt để đưa đến bệnh thất.

Gương mặt tròn trịa hồng hào của Neville ửng đỏ lên. Thầy Snape nói tiếp với một nụ cười nhếch nhếch:

- Hay là cặp Harry và Malfoy, anh thấy sao?

Thầy Lockhart tán thành:

- Ý kiến xuất sắc!

Thầy ra hiệu gọi Harry và Malfoy đi tới giữa hội trường, đám đông lùi lại để chừa chỗ trống cho chúng thi thử tài năng. Thầy Lockhart bảo:

- Nghe đây, Harry, khi Malfoy chĩa cây đũa phép vào trò, thì trò làm như vậy.

Thầy giơ cây đũa phép của mình lên, cố gắng làm một động tác phức tạp xong làm rớt luôn cây đũa. Thầy Snape cười ngạo nghễ nhìn thầy Lockhart vừa vội vàng lượm cây đũa lên và nói:

- Aáy! Tại cây đũa phép của tôi hăng hái quá mà!

Thầy Snape đến gần Malfoy, cúi xuống, thì thầm điều gì đó với nó. Malfoy nở nụ cười ngạo nghễ. Harry lo lắng nhìn thầy Lockhart, nói:

- Thừa thầy, làm ơn chỉ lại con một lần nữa cách khóa lời nguyền đó.

Malfoy quay sang thì thầm cho thầy Lockhart khỏi nghe thấy:

- Sợ rồi hả?

Harry đáp qua khóe miệng:

- Còn lâu!

Thầy Lockhart vui vẻ vỗ vai Harry:

- Cứ làm y như tôi dặn nhé, Harry!

- Dạ, sao hả thầy? Làm rớt cây đuă phép như thầy hả?

Nhưng thầy Lockhart chẳng thèm nghe nữa. Ông hô to:

- Ba... hai... một... Bắt đầu!

Malfoy giơ đuă lên thật nhanh và đọc thần chú:

- Serpentsprout! [(Mãng xà tấn công!)]

Đầu đuă của Malfoy bùng nổ. Một con rắn đen dài vọt ra, rớt phịch xuống khoảng sàn trống giữa hai đuă, rồi ngóc đầu lên, sẵn sàng tấn công. Harry đứng nhìn kinh hãi. Đám đông nhảy thối lui ra sau ngay, nhiều tiếng rú kinh khiếp vang lên.

Thầy Snape rõ ràng là rất khoái cái bộ điệu đứng chết trên của Harry, như bị con rắn thôi miên, mắt cứ nhìn trừng trừng vào mắt rắn. Thầy Snape nói lừ đừ:

- Đừng nhúc nhích, Harry. Để ta đuổi nó đi...

- Để tôi làm cho!

Và khi lao tới trước mặt con rắn, nó quát lớn: “Buông bạn ấy ra!”

Thầy Lockhart la lên. Ông lại vung cây đuă phép lên phía trên đầu rắn, và một tiếng nổ ùng vang lên: con rắn không biến mất mà phóng vọt lên không trung chừng ba thước rồi rớt xuống sàn kêu một cái oạch thiệt lớn. Nổi điên lên, con rắn rít lên giận dữ và trườn về phía Justin Finch-Fletchley. Nó ngóc đầu lên, nhe răng nanh nhọn hoắt, tư thế sẵn sàng mổ một cái đích đáng cho đã nư.

Lúc đó, Harry không biết cái gì khiến mình đã hành động như vậy. Nó làm mà hoàn toàn không cân nhắc gì cả. Nó chỉ nhận thấy chân cẳng mình tự lao tới như thể bên dưới chân có những bánh xe con vậy. Và khi lao tới trước mặt con rắn, nó quát lớn:

- Buông bạn ấy ra!

Và thật kỳ diệu – không sao giải thích nổi – con rắn thụp đầu nằm im dưới sàn, cuộn mình lại như một cuộn ống nước bằng nhựa đen trong vườn, con mắt nhìn Harry đầy vẻ tuân phục. Harry cảm thấy rất rõ là mình đã hết trơn sợ hãi. Nó biết chắc con rắn sẽ chẳng tấn công ai nữa cả. Nhưng nếu hỏi nó vì sao nó dám chắc thế thì nó chịu, không giải thích được.

Harry ngược nhìn Justin Finch, nhe răng cười, tưởng đâu Justin sẽ nhẹ cả người, hay không thì cũng nhìn lại một cách biết ơn. Ngờ đâu Justin càng sợ điếng người và giận khờ tả. Thằng bé hét:

- Mà đang chơi cái trò gì vậy hả?

Harry chưa kịp nói gì thì Justin đã quay phắt người và phóng chạy ra khỏi Sân đường.

Thầy Snape bước tới, vẫy cây đũa phép một cái, và con mắt rần biến mất trong một làn khói đen nhạt. Thầy cũng nhìn Harry một cách lạ lùng: một cái nhìn tính toán sắc xảo mà Harry không thích chút nào. Nó cũng cảm thấy mơ hồ những tiếng bàn tán rì rầm chung quanh không hay ho gì hết. Rồi nó cảm thấy áo chùng của nó bị ai kéo sau lưng. Giọng của Ron kề bên tai nó:

- Đi thôi. Đi, ra ngoài thôi.

Ron kéo nó chen qua đám đông ra khỏi Sân đường. Hermione vội vã bám theo sau sát gót. Khi ba đứa đi qua cửa, mọi người dạt ra hai bên như thể hoảng sợ trước một cảnh tượng gì ghê gớm lắm.

Harry hoàn toàn không hiểu chút xíu gì về những chuyện đang xảy ra đó. Mà Ron và Hermione thì không giải thích gì cho đến khi họ kéo nó lên tới phòng sinh hoạt chung trong tháp Gryffindor. Bấy giờ Ron mới đẩy Harry ngồi xuống chiếc ghế bành và nói:

- Tại sao bồ không nói cho tụi này biết bồ là một Xà khẩu?

Harry ngơ ngác:

- Một cái gì?

- Một Xà khẩu! Bồ có thể nói chuyện với rắn!

Harry vẫn bình thản:

- Tôi biết, tôi muốn nói đây mới là lần thứ hai tôi làm chuyện đó. Lần trước là lúc tôi ngẫu nhiên thả một con rắn ra hù thẳng anh họ Dursley ở sở thú – lâu rồi, chuyện dài lắm – con rắn nói với tôi là nó chưa từng nhìn thấy Brazil và tôi thả nó ra mà thực tình không có chủ tâm – hồi đó tôi chưa biết mình là phù thủy...

Ron bần thần lặp lại:

- Con rắn nói với bồ là nó chưa từng nhìn thấy Brazil?

- Thì có sao đâu?

Harry chẳng hiểu sao Ron lại xúc động đến nhột nhạt như vậy. Nó nói:

- Tôi chắc là có cả đồng người ở đây có thể làm như vậy.

Nhưng Ron bảo:

- Không, không ai làm được cả. Đó là một năng khiếu hiếm hoi. Harry, chuyện này tệ lắm đó.

- Cái gì tệ?

Harry bắt đầu cảm thấy tức giận:

- Thiên hạ mắc cái chứng gì vậy? Mấy bồ nghe nè: nếu mà mình không bảo con rắn đó đừng tấn công Justin thì...

- Uê, bồ nói với con rắn như vậy hả?

- Nghĩa là sao? Lúc đó mấy bồ đều ở đó – mấy bồ có nghe tôi nói mà...

Ron nói:

- Tụi này chỉ nghe bồ nói Xà ngữ, tiếng của rắn. Đâu ai hiểu lúc đó bồ nói cái gì đâu. Bởi vậy Justin mới hoảng sợ, lúc đó nghe như bồ đang sai biểu con rắn làm gì đó – bồ biết không, cảnh tượng đó làm ai cũng sờn gai ốc.

Harry há hốc miệng ngó Ron:

- Tôi nói một thứ tiếng khác hả? Nhưng... tôi không biết... Làm sao tôi có thể nói một thứ tiếng mà lại không biết là mình đang nói tiếng đó chứ?

Ron lắc đầu. Về mặt Ron và Hermione như đưa đám. Nhưng Harry vẫn chưa hiểu ra có gì mà nghiêm trọng đến như vậy? Nó nói:

- Các bạn làm ơn nói cho tôi biết có gì sai trái trong chuyện ngăn trở một con rắn khổng lồ dớp mắt đù Justin chứ? Cho dù tôi đã làm bằng cách gì đi nữa thì có sao đâu, miễn sao Justin khỏi phải xung vào đội săn của bọn kỵ sĩ không đầu?

Hermione lên tiếng bằng một giọng lạnh lẽ khác thường:

- Có sao chứ. Bởi vì nói chuyện với rắn là khả năng đã làm cho Salazar Slytherin nổi tiếng. Chính vì vậy mà biểu tượng của nhà Slytherin là một con rắn.

Harry há hốc miệng ra không khép lại được. Ron nói thêm:

- Đúng vậy. Và bây giờ cả trường đang suy ra rằng bồ chính là cháu chắt chút chít gì đó của...

- Nhưng tôi đâu phải...

Harry hét lên với nỗi kinh hoàng mà nó không tự giải thích được.

Hermione nói:

- Bạn sẽ khó mà chứng minh là phải hay không. Salazar Slytherin sống cách đây cả ngàn năm. Với tất cả những gì tụi này biết, thì rất có thể bạn chính là hậu duệ của ông.

Suốt đêm đó Harry nằm thao thức. Qua kẽ hở của mấy tấm màn quanh giường, nó nhìn tuyết bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ lâu đài và tự hỏi...

Có thể nào nó là hậu duệ của Salazar Slytherin? Nó không biết gì về gia đình bên nội hết. Dì dượng Dursley luôn cấm nó tuyệt không được hỏi gì tới những họ hàng phù thủy của nó.

Harry lặng lẽ thử nói mấy tiếng Xà ngữ. Nhưng chẳng có tiếng nào được thốt ra. Có vẻ như chỉ khi nào đối diện với một con rắn, nó mới bộc lộ khả năng đó.

“Nhưng mà mình là thành viên nhà Gryffindor!” Harry nghĩ. “Cái nón phân loại ắt hẳn đã không xếp mình vô nhà Gryffindor nếu mình mang dòng máu của Slytherin.”

Dường như có một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong đầu Harry:

- À, mi không nhớ sao, lúc đầu cái nón phân loại đã muốn xếp mi vô nhà Slytherin mà.

Harry trăn trở suốt đêm. Nó mong gặp Justin vào sáng hôm sau trong lớp Dược thảo học, nó sẽ giải thích cho Justin hiểu là nó chỉ kêu con rắn đừng cắn Justin, chứ không xúi con rắn làm gì hại ai hết. Điều này lẽ ra đến thẳng nào ngu nhất cũng phải nhận ra chứ! (Nó nghĩ mà tức, đâm thùmthụp vào cái gối nhưng chẳng ăn thua gì.)

Tuy nhiên sáng hôm sau, cơn mưa bão tuyết hồi hôm đã chuyển thành cơn bão tuyết. Tuyết rơi dày nghệt đến nỗi buổi học Dược thảo cuối cùng của học kỳ bị hoãn lại: giáo sư Sprout cần phải mang vớ và choàng khăn quàng cho lũ nhân sâm, một công việc đòi hỏi sự khéo léo cực kỳ mà bà thì lại không tin cậy ai đủ để mà giao phó; nhất là khi lũ ấy cần phải lớn gấp lên để còn kịp hồi sinh cho Bà Noris và Colin. Việc chăm sóc lũ nhân sâm do đó càng trở nên quan trọng bội phần.

Trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry ngồi bên lò sưởi gặm nhấm nỗi buồn phiền của mình, trong khi Hermione và Ron thừa lúc được nghỉ này cùng chơi một ván cờ phù thủy.

Harry ngồi bên lò sưởi gặm nhấm nỗi buồn phiền của mình, trong khi Hermione và Ron thừa lúc được nghỉ này cùng chơi một ván cờ phù thủy.

Trong khi quân cờ hiệp sĩ của Hermione bị quân cờ giám mục của Ron quật ngã và lôi ra khỏi bàn cờ, Hermione gắt Harry:

- Harry ơi, nếu bạn thấy chuyện Justin làm bạn khổ sở như vậy, thì chi bằng bạn đi tìm nó mà nói quách cho rồi.

Thế là Harry đứng dậy và chui qua cái lỗ chân dung ra ngoài, lòng thắc mắc không biết Justin đang ở đâu.

Tòa lâu đài âm u hơn ngày thường vì màn tuyết xám mù mịt dày nghệt bên ngoài các cửa sổ. Rùng mình vì ớn lạnh, Harry lang thang ngang qua các lớp đang học, loáng thoáng thấy các cảnh đang diễn ra bên trong các phòng học. Giáo sư McGonagall đang la rầy một đứa học trò nào đó, mà căn cứ vào lời rầy la ấy thì đứa nghịch ngợm ấy đã biến bạn mình thành một con lửng. Cố sức cưỡng lại ý muốn ngó coi chuyện xảy ra thế nào, Harry đành bỏ đi. Nghĩ là có thể Justin nhân lúc rảnh rỗi này đang làm gì đó, có thể đi tra cứu bài vở chẳng hạn, Harry bèn đi lên thư viện trước nhất.

Một nhóm học sinh nhà Hufflepuff được nghỉ tạm giờ học Dược thảo đang ngồi túm tụm ở cuối thư viện, nhưng không có vẻ gì đang làm bài. Giữa hai hàng kệ sách sao, Harry có thể ngó thấy đầu đám này chụm vào nhau, trông như thể tụi nó đang say sưa trong một cuộc chuyện trò hấp dẫn lắm. Harry không nhìn ra được là có Justin trong đám đó không. Đang đi

về phía đó thì ngẫu nhiên câu chuyện rì rầm lọt vô tai Harry, nó bèn đứng lại, nấp sau dãy kệ Vô hình, lắng tai nghe. Một đứa to béo nói:

- Thành ra, tao bảo Justin cứ trốn trong ký túc xá đi. Yù của tao là, nếu Harry có chắm nó làm nạn nhân kế tiếp, thì tốt nhất là nó cứ tránh mặt một thời gian. Dĩ nhiên Justin cũng đã đoán là chuyện đó thể nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lỡ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle. Justin đã trót kể cho hắn nghe là nó được ghi danh vào trường Eton. Chuyện như vậy ai lại đem nói tào lao thoải mái với kẻ kế vị Slytherin, đúng không?

Một con bé có bím tóc vàng lo lắng hỏi:

- Vậy bạn tin chắc kẻ kế vị đó chính là Harry hả Ernie?

Thằng bé to con làm vẻ mặt nghiêm trọng:

- Hannah, hắn là một Xà khẩu. Ai cũng biết đó là dấu hiệu của một phù thủy Hắc ám. Bạn có bao giờ nghe nói một người đang hoang tử tế mà đi nói chuyện với rắn không? Chính Slytherin còn có tên là Xà khẩu mà.

Tiếng xì xầm nổi lên khi nghe đến chi tiết này, nhưng Ernie vẫn nói tiếp:

- Có nhớ cái thông điệp viết trên tường không? “Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn.” Harry có chuyện đụng độ với thầy Filch, vậy là sau đó, như tụi mình đều biết, con mèo của thầy Filch bị tấn công. Còn cái thằng nhóc năm thứ nhất, thằng Colin ấy, chỉ vì dám quấy rầy Harry trong trận đấu Quidditch vừa rồi, dám chụp hình Harry đang be bét trong vũng sinh, nên bị lãnh đủ sau đó, thấy không?

Hannah hoang mang:

- Nhưng mà mình thấy nó lúc nào cũng dễ thương lắm mà. Với lại nó là đứa đã làm cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy biến mất. Vậy thì nó đâu có thể tồi tệ như vậy được?

Ernie bèn hạ thấp giọng một cách bí mật, cả đám Hufflepuff cùng chồm tới chụm đầu sát vào nhau. Harry cũng nhích tới trước để cố lắng nghe coi Ernie nói gì.

- Đâu có ai biết nó sống sót như thế nào sau vụ sát hại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Yù tôi nói là hồi chuyện đó xảy ra, nó chỉ là đứa bé sơ sinh mà. Lẽ ra nó đã phải bị nát như tương vì những lời nguyền rồi. Chỉ có phù thủy Hắc ám thực sự mạnh mới sống sót được những lời nguyền khủng khiếp đó.

Nó lại hạ thấp giọng đến nỗi hầu như không thể nghe được, nói tiếp:

- Có thể đó chính là lý do Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn giết nó ngay từ đầu. Kẻ đó không muốn có một Chúa tể Hắc ám khác cạnh tranh quyền lực với mình. Không biết Harry còn giấu giếm bao nhiêu quyền năng chưa xài tới nữa đây.

Harry không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Nó đằng hắng rõ to, rồi bước ra khỏi chỗ nấp sau kệ sách. Nếu mà nó không đang trong cơn tức giận cực kỳ thì chắc là nó phải phì cười trước cảnh tượng lúc ấy: mấy đứa nhà Hufflepuff dường như hóa đá khi nhìn thấy Harry xuất hiện, và cái mặt Ernie thì cắt không còn hột máu.

Harry nói:

- Chào các bạn. Tôi đang tìm Justin Finch-Fletchley.

Nỗi sợ hãi tệ nhất của đám Hufflepuff hiển nhiên như vậy càng được khẳng định. Tất cả đều sợ sệt nhìn Ernie.

- Mà y kiếm nó làm gì? – Ernie hỏi lại bằng giọng run run.

Harry đáp:

- Tôi muốn giải thích cho bạn ấy hiểu chuyện đã thực sự xảy ra với con rắn ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi.

Ernie cắn đôi môi trắng bệch của mình, rồi hít sâu một cái, nói:

- Tất cả tội này đều ở đó. Tội này cũng với con rắn, nó đã rút lui không?

Giọng Ernie vẫn còn run vì sợ, nhưng nó vẫn bướng bỉnh:

- Tất cả những gì mà tội này thấy là mà y nói Xà ngữ và xua con rắn về phía Justin.

Giọng Harry cũng run lên, vì giận:

- Tao không hề xua con rắn cắn Justin. Con rắn còn chưa đụng tới Justin mà!

- Nó chỉ hút trong đường tơ kẽ tóc.

Rồi Ernie nói thêm:

- Và trong trường hợp mà y có ý đồ nhắm tới tao, thì tao nói cho mà y biết mà y có thể truy tới chín đời dòng họ nhà tao đều là phù thủy và dòng máu của tao cũng thuần chủng như máu bất cứ phù thủy chân chính nào...

Harry giận dữ ngắt lời Ernie:

- Tao không cần biết tới dòng máu mà y thuộc giống gì! Tại sao tao lại muốn hại những người mang dòng máu Muggle chứ?

Ernie đáp ngay lập tức:

- Tao nghe nói mà y căm ghét những người Muggle sống chung nhà với mà y.

Harry kêu lên:

- Không thể nào sống chung với gia đình Dursley mà không thấy ghét họ! Mà y cứ thử sống với họ đi rồi biết!

Harry quay gót, lao ra khỏi thư viện, bị bà Pince quắc mắt quở trách; lúc ấy bà đang đánh bóng cái gậy mạ vàng của một cuốn sách thần chú khổng lồ.

Harry lầm lũi đi ngược lên hành lang, hầu như không để ý mình đang đi đâu trong cơn diên tiết ấy. Hậu quả là nó đâm sầm vào một cái gì đó to lớn chắc chắn và bị dội ngược lại, té lăn cù xuống sàn. Nó ngó lên, thốt kêu:

- Ôi, chào bác Hagrid.

Khuôn mặt lão Hagrid hoàn toàn được bít kín mít trong chiếc nón trùm bằng len bám đầy tuyết. Nhưng cái thân hình đồ sộ trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi gần lấp hết hành lang thì không thể nào nhầm lẫn với ai khác được. Trong bàn tay đeo găng to bè của lão là xác một con gà trống chết.

Lão kéo cái nón len trùm đầu xuống để có thể mở miệng nói chuyện:

- Có sao không, Harry? Sao con không ở trong lớp học?

Harry đứng dậy:

- Lớp học được nghỉ tiết Dược thảo. Còn bác, bác làm gì ở đây?

Lão Hagrid giơ xác con gà trống xụi lơ lên:

- Đây là con thứ hai bị giết hại trong học kỳ này. Có thể thủ phạm là cáo mà cũng có thể là Ngáo ộp Hút máu, bác phải lên xin cụ Dumbledore cho phép bác xài một chút pháp thuật để ếm bùa mấy cái chuông gà.

Rồi lão trở đôi mắt dưới hàng lông mày rậm bám đầy tuyết để nhìn Harry thật kỹ:

- Con có sao không đó? Trông mặt mày con sao mà quạu đeo vậy!

Harry không thể nhìn được, xì ra hết cho lão Hagrid nghe câu chuyện mà Ernie và mấy đứa khác của nhà Hufflepuff nói về nó. Nó nói:

- Nhảm nhí hết sức. Nhưng mà con phải đi đây, bác Hagrid à, sắp tới giờ học môn Biến rồi, con phải về lấy sách.

Nó bước đi mà trong đầu vẫn ong ong những lời Ernie đã nói về nó. "Justin cũng đã đoán là chuyện đó thể nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lộ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle."

Nó giậm chân bước lên cầu thang, quẹo vô một hành lang dài khác. Hành lang này đặc biệt tối tăm vì những ngọn đuốc đã bị tắt ngấm trước những cơn gió mạnh lạnh buốt thổi qua những cánh cửa sổ đóng không kín.

Nó đi được nửa hành lang thì vấp phải cái gì đó nằm trên sàn.

Nó quay lại liếc coi cái gì đã làm nó vấp té và chợt thấy ruột gan mình lộn tùng phèo.

Justin đang nằm dài trên sàn, cứng đơ và lạnh ngắt, đôi mắt vô hồn trợn trừng ngó lên trần, nét kinh hoàng sững sốt còn nguyên trên gương mặt. Và không chỉ một một mình Justin. Cạnh bên nó là một hình thù khác, một hình thù quái lạ nhất mà Harry từng thấy.

Đó là Nick Suýt Mất Đầu, nhưng con ma này không còn trong suốt với chút màu trắng mờ mờ nữa, mà đen thui và ám khói, cũng ngay đơ cán cuốc, nhưng lơ lửng trên không trong tư thế nằm ngang, cách mặt sàn chừng hai tấc. Đầu của con ma Nick Suýt Mất Đầu đã rút ra một nửa, và vẻ mặt của nó cũng mang một vẻ kinh hoàng không khác gì mặt Justin.

Harry cố đứng lên, hơi thở của nó gấp gáp dồn dập, tim nó đánh bưng bưng trong lồng ngực. Nó hoang mang ngó lên ngó xuống dãy hành lang xuống vắng, chỉ thấy một lũ nhện

nhện nối nhau mà chạy xa hai cái thì thể càng nhanh càng tốt. Âm thanh duy nhất có thể nghe thấy lúc đó là tiếng giảng bài của các thầy cô văng vẳng vọng lại từ những lớp học dọc hai bên hành lang.

Harry nghĩ mình cần phải chạy thật nhanh ra xa khỏi chỗ này, sẽ không ai biết nó từng có mặt ở đây. Nhưng nó không thể bỏ mặc hai kẻ bị nạn nằm trơ ra đó... Nó thấy mình cần phải làm gì đó để giúp đỡ... Liệu có ai tin là nó không dính dáng gì tới vụ này không?

Trong khi Harry còn đứng đó trong nỗi kinh hoàng, thì cánh cửa ngay bên phải nó chợt mở banh ra. Con yêu tinh Peeves phóng vọt ra kêu ré lên:

- Uûa? Thì ra là thằng nhãi ranh Potter!

Con yêu tinh nhào vô Harry để đi băng ngang qua, quơ trúng cặp kiếng của Harry làm cặp kiếng lệch đi.

- Ê, Harry, làm gì vậy? Sao lại giấu giấu giếm giếm như vậy hả?

Ơu lưng chừng không trung, con yêu tinh Peeves chợt dừng lại. Nó lộn đầu xuống, quan sát Justin và Nick Suýt Mất Đầu. Rồi nó bật trở lại, vọt lên cao hớp hơi đầy buồng phổi mà hô hoán ầm ĩ:

- TẤN CÔNG! LẠI TẤN CÔNG MỘT CUỘC TẤN CÔNG KHÁC! KHÔNG CÒN NGƯỜI TA HAY MA CỎ GÌ YÊN THÂN ĐƯỢC NỮA! LIỆU MÀ CHẠY THOÁT THÂN! TẤẤẤẤ CÔÔNG!

Két – Két – Két – những cánh cửa dọc hai bên hành lang thi nhau mở ra và người ta đổ xô ra ngoài. Trong mấy phút dài dằng dặc sau đó, tình huống thật là rối rắm, đến nỗi Justin có nguy cơ bị đè bẹp, còn Nick Suýt Mất Đầu thì bị dẫm đạp lên mình liên tục. Harry thì đứng tựa sát tường như bị ghim vô đó, trong khi các thầy cô ra sức quát học trò để giữ trật tự.

Giáo sư McGonagall chạy tới, đằng sau cô là cả một lớp chạy theo, có người còn mang nguyên bộ tóc vằn vện sọc đen sọc trắng. Giáo sư dùng cây đũa phép gõ nên một tiếng nổ lớn khiến cho mọi người nín khe. Bấy giờ giáo sư ra lệnh cho mọi người trở về lớp học. Chẳng mấy chốc mọi người giãn ra, vừa lúc Ernie của nhà Hufflepuff chạy đến hiện một, thờ hống hống hống. Gương mặt nó trắng bệch, ngón tay nó chỉ thẳng vào Harry, và nó gào lên đầy kịch tính:

- Bắt quả tang tại trận!

Giáo sư McGonagall đánh giọng:

- Được rồi, Ernie.

Peeves vẫn còn đứng đưa phía trên đầu mọi người. Nó thăm dò tình huống, nhe răng cười một cách xảo trá. Peeves luôn luôn khoái những cảnh náo động hỗn loạn. Khi các giáo viên cúi xuống xem xét Justin và Nick Suýt Mất Đầu, Peeves hát rống lên:

- Ôi Potter, đồ thối tha, mày đã làm gì hả? Giết lần học trò đi, chắc là mày khoái tỷ tỷ ty.

Giáo sư McGonagall quát:

- Đủ rồi, Peeves!

Con yêu tinh bèn co mình lùi ra sau, nhưng vẫn cố thè lưỡi chế nhạo Harry.

Giáo sư Flitwick và giáo sư Sinistra của khoa Thiên văn học khiêng Justin đến bệnh xá, nhưng không ai biết làm sao với Nick Suýt Mất Đầu. Cuối cùng, giáo sư McGonagall búng ngón tay một cái, lấy ra từ không trung một cái quạt bự chẳng. Giáo sư đưa quạt cho Ernie, hướng dẫn nó cách quạt nhẹ nhẹ để đưa Nick Suýt Mất Đầu lên cầu thang. Ernie làm theo lời hướng dẫn, quạt Nick Suýt Mất Đầu bay từ từ phía trước như một làn khói tàu ma, đen đui và thâm lặng.

“Đi theo ta, Harry.”

Như thế, chỉ còn lại Harry với giáo sư McGonagall với nhau. Giáo sư bảo:

- Đi theo ta, Harry.

Harry nói ngay:

- Thưa cô, con thề là con không hề...

Giáo sư McGonagall sáng giọng:

- Chuyện này vượt ta ngoài phạm vi xử lý của ta, Harry à!

Cả hai lặng lẽ bước vòng qua một góc hành lang, đến trước một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí.

Giáo sư McGonagall nói:

- Kẹo chanh!

Hiển nhiên đây là một mật khẩu, bởi vì con thú bằng đá bỗng nhiên sống động, nháy phóc một cái, tránh qua một bên, và bức tường đằng sau nó tách ra làm đôi. Mặc dù đang hoảng sợ lo lắng về những gì vừa xảy ra, Harry vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Đằng sau bức tường là những bậc cầu thang xoắn ốc êm ái chuyển động lên cao, giống như cầu thang cuốn tự động vậy. khi bước theo giáo sư McGonagall vào bên trong, Harry nghe tiếng bức tường đóng ập lại đằng sau lưng. Hai người được nâng lên theo hình xoắn ốc, càng lúc càng cao, cho đến khi Harry cảm thấy hơi chóng mặt thì nó nhìn thấy trước mặt là một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng láng có nắm đấm cửa bằng đồng đúc theo hình dạng một con sư tử đầu chim. Đó là con Mãnh sư đại bàng, biểu tượng của nhà Gryffindor.

Bây giờ Harry đã biết mình bị đưa đi đâu. Nhất định đây chính là nơi cụ Dumbledore sống.